

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 485/2011-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. D., H., zastúpeného JUDr. I. K., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 29/2006 a jeho rozsudkom z 3. novembra 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 7/2011, 7 Co 8/2011, 7 Co 9/2011 a jeho rozsudkom z 9. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2011 doručená sťažnosť Ing. V. D. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 29/2006 a jeho rozsudkom z 3. novembra 2010, ako aj postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 7/2011, 7 Co 8/2011, 7 Co 9/2011 a jeho rozsudkom z 9. mája 2011.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ bol žalovaný v súdnom spore o zaplatenie sumy 16 718,35 € s príslušenstvom vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 C 29/2006. Predmetný súdny spor nadväzoval na pôvodné konanie vedené na návrh S., a. s., B., okresným súdom pod sp. zn. 12 Cb 130/01 proti odporcom 1. A. R. a 2. A. R. (obaja bytom H.) ako dlžníkom z dôvodu nevrátenia poskytnutého úveru a proti odporcom 3. J. Z. (Nižný Hrabovec), 4. V. R. (H.) a 5. V. D. (H.) ako ručiteľom odporcov v 1. a 2. rade. Keďže dlžníci úver riadne nesplácali, okresný súd uložil rozsudkom z 10. septembra 2001 odporcom v 1. až 5. rade povinnosť zaplatiť navrhovateľke požadovanú sumu. Keďže odporcovia v 1. až 5. rade svoju povinnosť v stanovenej lehote nesplnili, na návrh oprávneného nasledovalo vymáhanie pohľadávky prostredníctvom súdneho exekútora. V exekučnom konaní J. Z., odporca v 3. rade (spoluručiteľ), ako jeden z povinných uzavrel so súdnym exekútorom dohodu o splácaní dlhu a pohľadávku (ručiteľský záväzok) uhradil troma splátkami. Následne v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 C 29/2006 požadoval (vymáhal) od sťažovateľa (ako spoluručiteľa) pohľadávku vo výške 1/3 zaplatenej sumy. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 C 29/2006 z 3. novembra 2010 (v poradí druhým) vyhovel žalobe J. Z. a uložil

sťažovateľovi povinnosť zaplatiť mu požadovanú sumu (1/3 zo zaplateného ručiteľského dlhu) spolu s úrokmi z omeškania. O odvolaní sťažovateľa zo 16. novembra 2010 rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 7/2011, 7 Co 8/2011, 7 Co 9/2011 z 9. mája 2011 tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok.

3. Sťažovateľ v sťažnosti (vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv) v podstatnom uviedol:

«... V rámci nového prejednávania veci prvostupňový súd, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu rozhodol tak, že zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalovanú sumu, určenú podielom 1/3-ny z plnenia zaplateného žalobcom...

Aplikoval pritom úpravu podľa § 307 ods.1, § 293 Obchodného zákonníka a ust. § 511 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, hoci aplikácia týchto ustanovení je viazaná na podmienku existencie spoločných záväzkov účastníkov právneho vzťahu (viď § 293 Obchodného zákonníka, § 511 ods.1 Občianskeho zákonníka).

V konaní sťažovateľ namietal nedostatok hmotnoprávných podmienok pre aplikáciu uvedenej právnej úpravy, poukazujúc na obsah právoplatného rozsudku zo dňa 10. 09. 2001 (12 Cb 130/01), ktorý nezaviazal účastníkov právneho vzťahu plniť spoločne a nerozdielne a tiež na vplyv právnej skutočnosti, že zaplatením dlhu za dlžníka vznikol medzi bývalým ručiteľom a dlžníkom kvalitatívne nový právny vzťah, kedy sa ručiteľ stáva veriteľom dlžníka s nárokom na náhradu plnenia, zaplateného ručiteľom, ktorý žiadal sťažovateľ zohľadniť pri posúdení právneho základu dôvodov žaloby, ale aj z hľadiska určenia veľkosti podielu na plnenie, požadované od sťažovateľa.

S poukazom na právoplatný rozsudok 12 Cb 130/01 sťažovateľ namietal žalovanú výšku finančného plnenia v rozsahu 1/3-iny na celom zaplatenom plnení, nakoľko podľa tohto rozsudku by (aj za hypotetického prijatia namietanej aplikácie § 511 ods. 2 Obč. zákonníka), bolo možné požadovať od sťažovateľa nanajvyš 1/5 zo zaplateného plnenia žalobcu, keďže na plnenie boli zaviazaní odporcovia v 1. až 5. rade...

Napriek uvedenému, rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej Krajský súd v Prešove svojím rozsudkom zo dňa 09. 05. 2011 potvrdil, stotožňujúc sa s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia...

Právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Prešove... v spojení s rozsudkom Okresného súdu... všeobecný súd podľa sťažovateľa nelegitímne zasiahol do základného práva sťažovateľa vlastníť majetok a porušil právo sťažovateľa na zákonnú ochranu jeho vlastníckeho práva, zaručených v čl. 20 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky.

Aj pri samostatnom rozhodnutí len čo do určenia veľkosti podielu sťažovateľa je aplikácia § 511 Obč. Zák., vykonaná súdom ústavne neudržateľná, nakoľko tejto aplikácii odporuje existencia právoplatného usporiadania tejto časti právnej veci rozsudkom 12 Cb 130/01 zo dňa 10. 09. 2001, ktorým súd zaviazal na plnenie odporcov v 1. až 5. rade s tým, že splnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu splnenia povinnosť ostatných .

Uvedený rozsudok podľa sťažovateľa predstavuje v označenom rozsahu voči napadnutému rozsudku čo do určenia veľkosti podielu plnenia sťažovateľa „res iudicata“, prekážku právoplatne rozhodnutej veci...

Z právoplatného rozsudku 12 Cb 130/01 vyplýva nemožnosť určiť sťažovateľovi podiel väčší než 1/5 na náhradu z celého plnenia, ktoré žalobca zaplatil v exekučnom konaní, vedenom práve na jeho základe.

Samotným určením veľkosti podielu sťažovateľa nad tento rámec bolo preto tiež porušené právo na pokojné užívanie majetku podľa čl.1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z ktorého tiež vyplýva, že nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon.

Napadnutým rozsudkom bolo ďalej porušené právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko v napadnutom rozsudku všeobecný súd uložil sťažovateľovi zaplatiť úrok z omeškania zo žalovanej sumy a to od 12. 03. 2005 do zaplatenia...

Oboznámenie sťažovateľa zo strany žalobcu o tejto právne významnej okolnosti s výzvou na poskytnutie požadovaného plnenia od sťažovateľa k uvedenému dňu nebolo v konaní preukázané a súd bez vykonania akéhokoľvek dôkazu rozhodol podľa žalobného návrhu.

Sťažovateľ preto namieta nedôvodnosť výroku napadnutého rozsudku v časti určenia povinnosti platiť úrok z omeškania od 12. 03. 2005, vrátane jeho neodôvodnenosti čo do použitia aplikovanej právnej normy...»

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa... na ochranu majetku a vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy..., právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru... a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46, ods.1 Ústavy... rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 09. 05. 2011 sp. zn. 7 Co/2011, 7 Co 8/2011, 7 Co 9/2011 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 03. 11. 2010 sp. zn. 10 C/29/2006 bolo porušené.

Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 09. 05. 2011 sp. zn. 7 Co 7/2011, 7 Co 8/2011, 7 Co 9/2011 v znení rozsudku Okresného súdu Humenné... sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

5. Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že sťažovateľ podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý prokurátor Krajskej prokuratúry v Prešove „*Opatrením sp. zn. Kc 150/11-4 zo dňa 14. 9. 2011... odložil ako nedôvodný po tom, čo ustálil záver, že v právnej veci podávateľa podnetu neboli naplnené zákonné podmienky na postup generálneho prokurátora podľa ustanovenia § 243e/ a nasl. Občianskeho súdneho poriadku... “* (z oznámenia Krajskej prokuratúry v Prešove č. k. Kc 150/11-8 zo 4. novembra 2011).

6. Ústavný súd pre účely verifikácie sťažovateľových tvrdení [najmä tvrdenia, že „*S poukazom na právoplatný rozsudok 12 Cb 130/01 sťažovateľ namietal žalovanú výšku finančného plnenia v rozsahu 1/3-iny na celom zaplatenom plnení...“* (pozri bod 3)] nahliadol do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 29/2006, z obsahu ktorého zistil, že sťažovateľ predmetnú námietku neuplatnil ani v konaní na súde prvého stupňa (na pojednávaniach konaných 18. apríla 2007, 6. júna 2007, 18. marca 2009, 20. mája 2009, 25. augusta 2009, 21. októbra 2009, 13. októbra 2010, 3. novembra 2010) a ani na pojednávaní konanom 9. mája 2011 pred odvolacím súdom. Uvedené tvrdenie ako jeden z hlavných argumentov na preukázanie neústavnosti postupu a rozhodovania v jeho veci konajúcich všeobecných súdov nebolo predmetom jeho obrany ani v podaniach označených

ako „vyjadrenie k predmetu sporu“ zo 17. marca 2009 (č. l. 108, 109), „... doplnenie vyjadrenia“ zo 17. marca 2009 (č. l. 119, 120), „vyjadrenie + návrh na prerušenie konania“ zo 16. októbra 2009 (č. l. 161, 162), „... vyjadrenie“ z 8. júna 2010 (č. l. 198 - 200), „vyjadrenie“ zo 14. októbra 2010 (č. l. 210), „vyčíslenie trov konania“ z 15. októbra 2010 (č. l. 216). Sťažovateľ ani vo svojom odvolaní „... proti rozsudku Okresného súdu v Humennom sp. zn. 10 C/29/2006 zo dňa 3. novembra 2010“ (č. l. 234 - 237) doručenom okresnému súdu 16. novembra 2010 neargumentoval predmetným tvrdením. Jedinou zmienkou o žalobcom požadovanej výške plnenia (vyjadrenej podielom na celku) je stanovisko jeho právneho zástupcu k predmetu sporu na pojednávaní konanom 18. apríla 2007 (na č. l. 50), ktoré pri posúdení celkového obsahu tohto vyjadrenia nie je možné chápať ako výslovné namietanie a nesúhlas s na ňom požadovaným podielom z celkového rozsahu plnenia žalobcu – *„Predstupuje zástupca odporcu, ktorý k veci uviedol... Aj pokiaľ by tu takýto nárok voči odporcovi existoval, nie je nám jasné, prečo navrhovateľ požaduje od odporcu 1/3, keď popri ručiteľoch tu existujú ešte dvaja hlavní dlžníci, takže maximálne by mohol požadovať 1/5...“*. Toto vyjadrenie podľa názoru ústavného súdu je súčasťou sťažovateľovej argumentácie o nevhodnosti v návrhu (žalobe) uvedenej (navrhovanej) aplikácie právnych noriem, ktorými žalobca odôvodňuje svoj návrh (nárok), pričom uvedené skutočnosti v rámci odvolacieho konania už nenamietal (pozri už uvedené).

III.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo

vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať majetok.

9. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 29/06 a jeho rozsudkom z 3. novembra 2010 (v spojení s uzneseniami z 22. novembra 2010 a 23. novembra 2010), ako aj postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 7/2011, 7 Co 8/2011, 7 Co 9/2011 a jeho rozsudkom z 9. mája 2011 boli porušené jeho v sťažnosti označené práva (body 1 a 4).

11. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou najprv napadol postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 29/06 a jeho rozsudok z 3. novembra 2010. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 7 Co 7/2011, 7 Co 8/2011, 7 Co 9/2011 z 9. mája 2011. Z tohto

dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 Co 7/2011, 7 Co 8/2011, 7 Co 9/2011 z 9. mája 2011, možno zo sťažnosti vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho rozsudkom, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi tohto súdu, ktoré však podľa názoru sťažovateľa vyplývalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nesprávnych právnych záverov („... neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhované dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností...“; citované z bodu I.1 odvolania sťažovateľa z 3. novembra 2010, č. l. 234 súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 29/2006).

III.A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.

1 ústavy

13. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou

alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa a rozsudkom sp. zn. 7 Co 7/2011, 7 Co 8/2011, 7 Co 9/2011 z 9. mája 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

15. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. *Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku oboznámil rozhodnutie okresného súdu v merite veci, podstatné časti okresným súdom zisteného skutkového stavu a jeho právne názory a závery vychádzajúce z výsledkov v prvostupňovom dokazovaní vykonaného dokazovania. Následne krajský súd uviedol podstatné časti odvolacej argumentácie sťažovateľa, ktorý „Navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žaloba žalobcu bola zamietnutá. Alternatívne požadoval rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Ako dôvod uviedol, že vo veci bol neúplne zistený skutkový stav, nakoľko sa nevykonali navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Okrem toho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V rámci navrhovania dôkazov požadoval zaoberať sa účtovníctvom spoločnosti M., s. r. o., H., ako aj účtovníctvom súdneho exekútora J. H. za celý účtovný rok 2005. Tento jeho návrh akceptovaný nebol s odôvodnením, že to nie je potrebné. Podľa kópie peňažného denníka spoločnosti M., s. r. o., H. k termínom 12. 01. 2005, 23. 02. 2005 a 11. 03. 2005 žiadna úhrada zo strany žalobcu vykonaná nebola. Úhrada v uvedených termínoch sa vedie na meno platiaceho dlžníka A. R.. Okrem toho spoločnosť M., s. r. o., H. dňa 11. 03. 2005*

pohl'adávkou postúpila M. Z. (manželke žalobcu). Súdny exekútor mal preto povinnosť celú pohľadávkou uhradiť M. Z. a nie spoločnosti M., s. r. o. Nedošlo teda k naplneniu hmotnoprávnej podmienky predpokladanej v ust. § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k nepreukázaniu skutočností vyplývajúcich z ust. § 511 ods. 3 veta druhá Občianskeho zákonníka dodal, že k týmto skutočnostiam žiadne dokazovanie vykonané nebolo.“

16. Krajský súd svoje skutkové a právne závery odôvodnil takto:

„Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 212 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie nie je opodstatnené.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu pripojeného spisu 12 Cb 130/01 Okresného súdu Humenné, žalobca a žalovaný spolu s V. R. v tejto veci vystupovali ako ručiteľia úveru poskytnutého S., a. s. na základe úverovej zmluvy zo dňa 22. 12. 1997 A. R. a A. R.. Ručením sa teda zabezpečoval záväzok zo zmluvy o úvere uzatvorenej v súlade s ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere, sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravovali záväzkovou časťou Obchodného zákonníka, čo je zrejmé z ust. § 261 ods. 3 tohto právneho predpisu, účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Za takejto situácie aj záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy, sa musia spravovať Obchodným zákonníkom účinným v čase uzatvorenia zmluvy (§ 261 ods. 4). Obchodný zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy pritom v ust. § 303 a nasl. obsahoval osobitnú úpravu vzťahujúcu sa na ručenie.

Podľa ust. § 307 ods. 1 Obchodného zákonníka, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ak sa za ten istý záväzok zaručí viac ručiteľov, ručí každý z nich za celý záväzok. Ručiteľ má voči ostatným ručiteľom rovnaké práva ako spoludlžník. Z postavenia ručiteľa ako spoludlžníka vyplývajú určité práva a povinnosti, pričom jedným

z týchto práv je aj právo vyplývajúce z ust. § 511 ods. 3 veta prvá Občianskeho zákonníka umožňujúce dlžníkovi požadovať od ostatných náhradu podľa ich podielov za dlh ním splnený.

V priebehu konania bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobca ako jeden z ručiteľov uhradil sumu 1 510 971 Sk súdnemu exekútorovi J. H. v troch splátkach, čoho nespochybniteľným dôkazom súd pokladničné doklady vystavené súdnym exekútorom dňa 07. 01. 2005, dňa 21. 02. 2005 dňa 11. 03. 2005. Následne súdny exekútor po odrátaní trov exekúcie, náhrady hotových výdavkov a dane z pridanej hodnoty takto získané čiastky poukázal spoločnosti M., s. r. o., H. Je to zrejmé z výpisov z účtu (č. 1. 157-158 spisu) potvrdzujúcim pripísanie súm zaslaných súdnym exekútorom na účet spoločnosti M., s. r. o., H. dňa 12. 01. 2005 a dňa 23. 02. 2005 a z pokladničného dokladu vystaveného súdnym exekútorom dňa 11. 03. 2005 potvrdzujúceho prevzatie finančnej hotovosti spoločnosťou M., s. r. o., H. (č. 1. 159 spisu).

Za dôkaz opaku sa nedá považovať ani kópia peňažného denníka spoločnosti M., s. r. o., H. (č. 1. 215 spisu). Uvedenie mena A. R. pri jednotlivých splátkach len špecifikuje osobu, ktorej bol úver poskytnutý a nie aj to, že by táto osoba úver splatila.

Právne bezvýznamný je i poukaz na nedostatok aktívnej legitímácie spoločnosti M., s. r. o., H. na podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ako aj na nemožnosť tejto spoločnosti prevziať poslednú splátku dlhu v dôsledku uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky s M. Z. dňa 11. 03. 2005. Právne nástupníctvo spoločnosti M., s. r. o., H. vyplýva z obsahu pripojeného spisu 18 Er 319/04 Okresného súdu Humenné, v ktorom sú obsiahnuté dve zmluvy o postúpení pohľadávok spísané formou notárskej zápisnice v dňoch 05. 09. 2002 a 19. 09. 2002. Ohľadne zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej s M. Z. (č. 1. 168 spisu) je potrebné dodať, že táto bola uzatvorená v ten istý deň, ako spoločnosť M., s. r. o., H. prevzala od súdneho exekútora poslednú splátku dlhu uhradeného žalobcom. Žalovaný v tejto súvislosti ničím nepreukázal, aby zmluva bola uzatvorená ešte pred vyplatením poslednej splátky dlhu. Okrem toho, aj za predpokladu úhrady splátky dlhu po uzatvorení zmluvy o postúpení pohľadávky, dlžník v súlade sust. § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa mohol dlhu zbaviť plnením postupcovi, ak postúpenie pohľadávky dlžníkovi oznámené nebolo alebo

ak postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukázal. Vo vzťahu k takémuto oznámeniu alebo preukázaniu. postúpenia žalovaný žiadne dôkazy nepredložil.

Žalovaný si taktiež nesplnil svoju dôkaznú povinnosť na tvrdenie o nemožnosti splnenia svojho podielu na dlhu, čo by mohlo viesť podľa ust. § 511 ods. 3 veta druhá Občianskeho zákonníka k rozvrhnutiu tohto podielu rovnakým dielom na všetkých ostatných dlžníkov.

V tejto súvislosti je právne významné ust. § 120 ods. 1 veta prvá O. s. p., podľa ktorého sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa, rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane, bez zreteľa na procesné postavenie účastníka. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, príp. výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 219 O. s. p. napadnutý rozsudok potvrdil.

Uznesením zo dňa 22. 11. 2010 č. k. 10 C 29/06-241 bolo žalovanému uložené zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 1 671,64 Eur.

Vo včas podanom odvolaní žalovaný navrhol uznesenie zmeniť tak, aby žalobcovi trovy konania priznané neboli. Poukázal na to, že rozhodnutie vo veci samej nepovažuje za správne.

V súvislosti s odvolacími námietkami je potrebné poukázať na ust. § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu

trov. potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Ust. § 142 ods. 1 O. s. p. vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok sporového konania. V sporovom konaní žalovaný úspech nemal, a preto mu vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi trovy pozostávajúce z hodnoty súdneho poplatku zaplateného za podanú žalobu vo výške 25 180 Sk (835,82 Eur) a z hodnoty súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 25 180 Sk (835,82 Eur).

Ďalším rozhodnutím, a to uznesením zo dňa 23. 11. 2010 č. k. 10 C 29/06-244 bolo žalovanému uložené zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 1 003 Eur. Žalovaný vo svojom opravnom prostriedku proti tomuto uzneseniu poukázal na to, že v tomto konaní mu už raz úhrada súdneho poplatku bola znížená na sumu neprevyšujúcu 5 000 Sk.

Toto podanie z hľadiska jeho obsahu (§ 41 ods. 2 O. s. p.) sa považovalo nielen za odvolanie, ale aj za návrh na čiastočné oslobodenie od súdneho poplatku za odvolanie nad sumu 165,97 Eur (5 000 Sk).

Odvolací súd tomuto návrhu na čiastočné oslobodenie od súdneho poplatku podľa ust. § 138 ods. 1 O. s. p. vyhovel a žalovanému priznal čiastočné oslobodenie od súdneho, poplatku za odvolanie nad sumu 165,97 Eur.

Zároveň zmenil uznesenie zo dňa 23. 11. 2010 č. k. 10 C 29/06-244 tak, že s prihliadnutím na čiastočné oslobodenie od súdneho poplatku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné súdny poplatok za odvolanie vo výške 165,97 Eur...“

17. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, I. ÚS 205/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno

právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 7/2011, 7 Co 8/2011, 7 Co 9/2011 z 9. mája 2011 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové (relevantné) dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného

práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že pre jeho subsidiárne postavenie k rozhodovaniu všeobecných súdov by nemohol podrobiť ústavnému prieskumu tú časť výhrad sťažovateľa, ktoré sa týkali jeho tvrdenia, že „... *namietal žalovanú výšku finančného plnenia v rozsahu 1/3-iny na celom zaplatenom plnení...*“ (pozri bod 6).

III.B

K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu

22. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08, I. ÚS 76/2010) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

23. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

24. Z už uvedených dôvodov ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

IV.

25. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a vrátenie veci na ďalšie konanie) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2011